

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobkyně: **JOB STAR Agency s. r. o.**, IČO: 21056137
sídlem Arménská 506/11, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

za účasti: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. října 2025, č. j. MPSV-2025/11598-513/6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 28. 12. 2023 prostřednictvím Úřadu práce – generálního ředitelství žádost o povolení ke zprostředkování zaměstnání ve formě zprostředkování dle § 14 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“), ve znění účinném do 31. 12. 2023.

[2] Dne 13. 3. 2024 bylo Ministerstvem práce a sociálních věcí (dále též „prvostupňový orgán“) vydáno rozhodnutí o nevydání povolení ke zprostředkování zaměstnání s č. j. MPSV-2024/3962-422/8. Rozhodnutím ministra práce a sociálních věcí bylo dané rozhodnutí zrušeno dne 24. 7. 2024 (č. j. MPSV2024/73467-513/3). Následně bylo dne 8. 1. 2025 prvostupňovým orgánem znovu rozhodnuto o neudělení povolení, a to rozhodnutím s č. j. MPSV-2024/3962-422/21 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Neudělení bylo zdůvodněno nesplněním podmínky souhlasného závazného stanoviska osoby zúčastněné na řízení. V dané věci byla vydána celkem tři nesouhlasná závazná stanoviska. Žalobkyně poté podala rozklad k ministru práce a sociálních věcí, který svým rozhodnutím ze dne 9. 10. 2025, č. j. MPSV-2025/11598-513/6 (dále též „napadené rozhodnutí“), rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní argumentace

[3] Žalobkyně namítá, že nesouhlasná stanoviska jsou založena na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, jenž byl následně chybně interpretován. Rovněž namítá nesprávnou interpretaci a aplikaci příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti.

[4] V podané žalobě se žalobkyně vyjadřuje postupně ke všem třem požadavkům na výkon dané činnosti, kterými jsou formální označení sídla (žalobní námitka č. 1), existence pracoviště (žalobní námitka č. 2) a zajištění styku s veřejností (žalobní námitka č. 3).

[5] Ve vztahu k žalobní námitce č. 1 se žalobkyně vymezuje proti zjištění Ministerstva vnitra uvedeném v nesouhlasném stanovisku, kde se uvádělo, že „na objektu nebylo nalezeno označení žadatele, až už jeho název či provozní doba, telefonní kontakty, označený zvonek, či vývěska ... žádající osoby ...“. Argumentuje, že výše uvedené údaje nejsou příslušnými právními předpisy stanoveny jako povinné, a že se na objekt obvykle umísťují až při faktickém zahájení podnikatelské činnosti, jelikož by jinak mohly působit klamavě. Odkazuje na § 60a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023, kde nebyl požadavek na označení sídla uveden. Postup Ministerstva vnitra, kterým označení vyžaduje, shledává žalobkyně rozporným s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“ nebo „s. ř.“) a s čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že její sídlo nese viditelné venkovní označení její obchodní firmy a identifikačního čísla, což ukládá § 31 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též „živnostenský zákon“). Tato skutečnost měla být potvrzena rovněž policejní hlídkou, která byla přítomna místnímu šetření. Žalobkyně k tomuto rovněž odkazuje na fotodokumentaci zachycující označení sídla, která byla pořízena v rámci daného místního šetření Policie České republiky dne 25. 10. 2024. Dodává, že domovní schránka je označena příjmením zástupce žalobkyně a odkazuje na § 429 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (určení sídla podnikatele dle adresy uvedené ve veřejném rejstříku), a na § 136 odst. 1 téhož zákona (sídlo lze umístit

i v bytě). V souvislosti s tím se žalobkyně vymezuje vůči tvrzení o virtuálním sídle. Uvádí, že zakladatelka žalobkyně využila možnosti zakotvené v právních předpisech, když sídlo umístila do bytu, který spoluvlastní.

[6] V rámci žalobní námitky č. 2 se žalobkyně vymezuje vůči tvrzení, že nezřídila pracoviště ve smyslu § 61 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti a nemá tak prostory, kde by mohla pořádat schůzky se svými klienty. Argumentuje, že hlava IV ani celá část druhá zákona o zaměstnanosti neobsahuje ustanovení, které by podmiňovalo získání příslušného povolení zřízením pracoviště. Pokud i přesto žalovaný toto vyžaduje, jedná v rozporu se zásadou legality. Dle žalobkyně je nutno § 61 odst. 2 písm. c) interpretovat tím způsobem, že se nejedná o povinnost zřídit pracoviště, nýbrž jde pouze o povinnost uloženou právnickým osobám, které již v minulosti (v době před podáním žádosti) vytvořily svá pracoviště. Pouze takové subjekty pak musejí uvést adresy takovýchto pracovišť při podání žádosti. Žalobkyně odkazuje na paralelu, kterou shledává v údajné povinnosti uvést označení a adresu odštěpného závodu dle § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona. Připomíná rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 9 A 49/2019-75, kde byl formulován závěr, že se daná povinnost týká jen dobrovolně zřízených odštěpných závodů. Dodává, že by bylo v rozporu s principem řádného hospodaření, kdyby žalobkyně musela financovat provoz pracoviště ještě v době, kdy daná společnost nemůže činnost vykonávat a tím získávat příjmy, přičemž délka povolovacího řízení činila v jeho případě téměř dva roky.

[7] Žalobní námitka č. 3 se týká tvrzení Ministerstva vnitra, které uvedlo, že „je omezena možnost kontaktu s žádající právnickou osobou (a to jak potenciálními klienty, tak prostřednictvím poštovních služeb) a taková společnost neposkytuje dostatečnou záruku při naplňování práv a oprávněných zájmů budoucích klientů“. Žalobkyně jej považuje za nepodložené a rozporné se zjištěními, ke kterým došla policejní hlídka v rámci místního šetření. Nesouhlasí s tím, že by byl omezen kontakt s poštovními službami, jelikož její schránka viditelné označení nese (viz výše).

[8] Žalobkyně vysvětluje, že v rámci její činnosti je mnohem důležitější komunikace písemná nebo elektronická. Z pozice zprostředkovatele zaměstnání tak může být v kontaktu s osobami napříč Českou republikou nebo rovněž s uchazeči ze zahraničí. Zdůrazňuje, že „[a]bsence osobního styku [na] pracovišti (...) tedy nemusí automaticky znamenat újmu třetích osob, spíše naopak, kdy není možno po potenciálním zaměstnanci požadovat za zprostředkování zaměstnání jakoukoli úhradu ve smyslu § 58 zákona o zaměstnanosti“. Rovněž nevylučuje, že by v případě získání povolení v budoucnu pracoviště zřídila.

[9] Na závěr žalobkyně podotýká, že se její žádost netýká povolení k pronájmu agenturních zaměstnanců dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Z toho důvodu není relevantní následující argumentace ministra práce a sociálních věcí, kterou uvedl v rámci „Potvrzení závazného stanoviska ze dne 28. 5. 2025, č. j. MV-57573-3/SO-2025“: „Agentura práce musí být dostupná jak fyzicky pro agenturní zaměstnance, tak prostřednictvím pošty, a má označit své sídlo, resp. pracoviště tak, aby bylo snadno dohledatelné“.

[10] Z výše uvedených důvodů žalobkyně požaduje zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný shledává podanou žalobu nedůvodnou a navrhuje soudu její zamítnutí. V rámci svého vyjádření předně vyzdvihuje vyšší míru spolehlivosti, která je požadována od osob, jež hodlají zprostředkovávat zaměstnání. S odkazem na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 38/2016-41, připomíná, že výkon dané činnosti přináší výhradně státu, přičemž tento dal možnost několika stovkám soukromých agentur práce rovněž vykonávat tuto činnost, a to za účelem zisku. Odtud tedy pramení požadavek, aby subjekty, kterým je tato možnost dána, neohrožovaly veřejný pořádek, bezpečnost a práva třetích osob.

[12] Rovněž uvádí, že v rámci nesouhlasného závazného stanoviska bylo vysvětleno, že situace, kdy o povolení žádá osoba s virtuálním sídlem nebo sídlem, které se nachází v jejím bytě, představuje bezpečnostní riziko a ohrožení práv třetích osob.

[13] Ve vztahu k námitce týkající se možnosti zřídit sídlo v bytě zakotvené občanským zákoníkem žalovaný uvádí, že ačkoli nemá možnost přezkumu daného závazného stanoviska, sdílí názor, že na žalobkyni jako podnikatelský subjekt mají být kladeny vyšší nároky s cílem zajistit ochranu veřejného pořádku, bezpečnosti a práv fyzických osob. Žalobkyní odkazované ustanovení občanského zákoníku umožňující založit sídlo v rámci bytu tak nemůže převážit zákonem o zaměstnanosti zakotvenou povinnost obdržení souhlasného závazného stanoviska. K výše uvedenému žalovaný dále podotkl, že toto „*je nepochybně ohrožením veřejného pořádku a bezpečnosti, neboť právě okolnost, že by mělo být pracoviště v bytové jednotce, (...) by ze své podstaty i následně bránilo také výkonu kontrolní činnosti oblastními inspektoráty práce, kteří kontrolují činnost agentur práce, neboť by se zde dostali do konfliktu s ochranou obydlí*“. Relevantní nebyla shledána ani námitka, že nebylo požadováno povolení dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, nýbrž jen dle písm. a) a c) daného zákona. Ke všem formám, tedy i k formám dle písm. a) a c) zákona o zaměstnanosti, je nezbytné obdržet souhlasné závazné stanovisko.

[14] Žalovaný dále argumentuje, že klienty agentur práce jsou často cizinci, kteří nemají povědomí o tom, jak je zprostředkování zaměstnání agenturou práce právně upraveno. Rovněž nevědí, které činnosti může zprostředkovatel v rámci daného povolení vykonávat. S odkazem na investigativní reportáže České televize žalovaný dodává, že zaměstnanci, kteří hodlají uplatnit svá práva se často dostávají do situace, kdy nelze fakticky daného zprostředkovatele dohledat. Uvádí také, že nelze vytvořit „nežádoucí precedent“, který by agenturám práce umožnil umisťovat jejich sídla do bytových jednotek nebo disponovat pouhým virtuálním sídlem. Ačkoli si je vědom obecné snahy o digitalizaci, má za to, že „*nelze u agentur práce slevit z požadavků na řádné pracoviště a sídlo, které by mělo umožňovat i osobní kontakt s klienty, zaměstnanci, a to tak, aby v určitou dobu a v určitém místě, mohlo dojít k setkání mezi zástupci agenty práce a klientem, a to v důstojných podmínkách na pracovišti mimo osobní obydlí statutárního orgánu společnosti*“.

[15] Dále odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2024, č. j. 5 Ad 5/2021- 58, kde soud v bodě 46 uvedl: „*Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska, coby podkladového rozhodnutí, není možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, čj. 3 As 81/2013-38 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2024, čj. 9 As 126/2022-45). Při přezkumu závazného stanoviska se tak má městský soud zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech a má oporu ve shromážděných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení*“. V témže rozsudku pak v bodě 49 uvedl ve vztahu k otázce virtuálního sídla agentury toto: „*Ze stanovisek vyplývá, že Ministerstvo vnitra považuje umístění sídla žadatele (při současné existenci řádně fungující provozovny) na virtuální adrese za bezpečnostní riziko, ministr vnitra pak stejnou skutečnost považuje za riziko pro ochranu práv třetích osob. Pojem „bezpečnost“ i*

pojmem „ochrana práv třetích osob“ jsou pojmy obecnými, které nejsou v zákoně o zaměstnanosti definovány. Je nutno je chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet z jejího účelu. Zároveň se však jedná o právní pojmy relativně snadno srozumitelné, jejichž obsah je v podstatě zřejmý již z jejich jazykového vyjádření.“ Žalovaný tak za lichou označil žalobní námitku neexistence zákonné povinnosti označení provozovny. Podotýká, že [n]ení jistě žádoucí, aby budoucí klienti agentury práce (...) vstupovali do domácnosti a bytu statutárního orgánu (...) takové skutečnosti by se jevily jako podezřelé i laické veřejnosti a nebylo by možno jakkoli kontrolovat činnost či zajistit ochranu práv 3. osob. Pro ochranu práv (...) budoucích klientů je žádoucí, aby kontrolní orgány mohly (...) vykonat kontrolní úkony, neboť oblast zprostředkování zaměstnání agenturami práce je potenciálně rizikovou oblastí, v níž se v posledních letech objevují velmi nežádoucí jevy jako pracovní vykořisťování a s tím související zneužívání slabšího postavení zaměstnanců“.

[16] Ve vztahu k žalobkyniným tvrzením ohledně místního šetření prováděného Policií České republiky žalovaný uvedl, že nedisponuje příslušnými podklady, jelikož tyto má dle jeho názoru k dispozici právě Ministerstvo vnitra. Proto se nemůže vyjadřovat ve vztahu k danému místnímu šetření.

[17] K námitce nesprávné interpretace a aplikace závazných stanovisek žalovaný uvádí, že tato vycházejí z konkrétní ministerstvem vnitra zjištěné skutkové okolnosti. Dle názoru žalovaného stanoviska splňují zákonné požadavky a jsou přezkoumatelné. V souvislosti s požadavkem na základní odůvodnění negativního závazného stanoviska žalovaný uvádí, že předmětná stanoviska jsou odůvodněna, obsahují výčet podkladů, na jejichž základě byla vydána, a jsou z nich patrné myšlenkové postupy, které vedly k příslušnému závěru. Z toho důvodů žalovaný neaplikoval ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu. V návaznosti na námitku týkající se definice provozovny v § 17 živnostenského zákona žalovaný uvádí, že jelikož zprostředkování zaměstnání nepředstavuje živnost, není daná definice pro účely nyní posuzované věci obecně platná. Ostatně § 60a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ukládá Ministerstvu vnitra, aby zkoumalo sídlo i pracoviště žadatele o povolení.

IV. Replika žalobkyně

[18] Žalobkyně v zaslané replice setrvala na svých žalobních námitkách. Vyzdvihla zejména skutečnost, že zřízení pracoviště neukládá žádný právní předpis. Uvedla, že shledává irelevantním vyvozování souvislosti mezi bezpečností a ochranou práv třetích osob a zřízením pracoviště. Dodala, že přístup žalovaného má za následek vznik černého trhu, o kterém bylo pojednáno v rámci pořadu Reportéři ČT dne 9. 2. 2026.

V. Posouzení věci městským soudem v Praze

[19] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto. Žaloba není důvodná.

[20] Soud se předně zabýval žalobkyní namítanou nezákonností nesouhlasných závazných stanovisek. Ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113 (č. 2434/2011 Sb. NSS), soud postupoval tak, že tato závazná stanoviska přezkoumal v rámci přezkumu samotného napadeného rozhodnutí, jehož podklad tvoří. Důvodem bylo, že závazná stanoviska dle § 149 s. ř. nebylo možné přezkoumávat samostatně podle § 65 s. ř. s. Soud tak postupoval podle věty druhé § 75 odst. 2

s. ř. s., kde se stanoví, že „[b]yl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán“.

[21] Soud tak přezkoumal obsah každého ze tří závazných stanovisek, která tvoří obsah správního spisu. V rámci prvních dvou závazných stanovisek (ze dne 7. 11. 2024 a ze dne 3. 12. 2024) jako podklad sloužilo šetření provedených policejní hlídkou na adrese, kde se mělo nacházet žalobkynino sídlo a pracoviště.

[22] Ve vztahu k závaznému stanovisku ze dne 7. 11. 2024 obsahuje správní spis poskytnutý osobou zúčastněnou na řízení odpověď Policie České republiky, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, na její žádost o součinnost ze dne 29. 10. 2024, č. j. KRPB-217674-2/ČJ-2024-060026-AGE. Uvádí se v ní, že v sídle žalobkyně bylo dne 25. 10. 2024 v 16:50 hodin uskutečněno šetření prováděné policejní hlídkou. Dále popisuje průběh šetření takto: „Společnost je u vstupu do panelové budovy označena na poštovní schránce názvem společnosti, zvonek názvem společnosti označen není, na příslušném zvonku je uvedeno jméno Polcarová - viz. foto v příloze. Po zazvonění bylo skrze domovní zvonek hovořeno nejspíše s paní Polcarovou, která uvedla, že na adrese bydlí na základě nájemního vztahu s paní xxx a že hlídku do svého bytu ani do domu nepustí, na adrese se dle jejího vyjádření nenachází pracoviště firmy, ale je si vědoma toho, že paní xxx označila poštovní schránku názvem společnosti a že v bytě je nejspíše nahlášeno sídlo a možná i pracoviště firmy. Na dotaz hlídky, kde by bylo možné hovořit s paní xxx uvedla, že bydlí nejspíše v druhém bytě na adrese (...). Na sdělené adrese (...) byla hlídkou kontaktována paní xxxx společně se svým manželem, k věci uvedla, že činnost firmy je v počátcích a že zatím nebylo třeba zřizovat kancelářské, či jiné prostory. Firma má sídlo i pracoviště nahlášeno na Vámi uvedené adrese. (...).“ Ve správním spise jsou založeny při šetření pořízené fotografie. Na první fotografii se nachází zvonky se jmény. Na jednom z nich je uvedeno jméno „Polcarová“. Na druhé fotografii jsou zachyceny poštovní schránky domu. Na jedné z nich je uveden štítek s názvem žalobkyně a IČO. Vedle tohoto štítku je štítek se jménem „xxx“. Dané (první) závazné stanovisko pak nesouhlas s žalobkyninou žádostí odůvodňuje omezováním možnosti kontaktu s žalobkyní, ve vztahu k potenciálním klientům i poštovním službám, čímž není zajištěna dostatečná záruka naplňování práv a oprávněných zájmů žalobkyniných budoucích klientů.

[23] Ve vztahu k závaznému stanovisku ze dne 3. 12. 2024 byla podkladem odpověď Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje na žádost o součinnost osoby zúčastněné na řízení ze dne 28. 11. 2024, č. j. KRPB-217674-4/ČJ-2024-060026-AGE, v níž jsou shrnuta zjištění získaná během dalšího šetření v místě žalobkynina sídla ze dne 26. 11. 2024 v 18:05 hodin. Uvádí se v ní toto: „Na uvedené adrese se nachází panelová bytová budova v sídlištní zástavbě. Na vstupu ani na fasádě budovy se nenachází logo výše uvedené firmy. Nalevo od vchodu do budovy v prvním nadzemním podlaží se nachází zvonky a schránky obyvatel domu, (...). Jedna z poštovních schránek je označena názvem firmy: JOB STAR Agency s.r.o., a číslem IČ: 21056137, vedle tohoto označení je příslušná schránka označena jménem xxx, (...). Zvonek je označen pouze jménem xxxx(...). Zjištěné informace byly tedy shodné s již dříve zjištěným stavem věci. Dne 28. 11. 2024 ve 14:00 byl z důvodu zjištěného nezměněného stavu věci, hlídkou využit telefonní kontakt z prvního šetření ze dne 25. 10. 2024 v 16:50 hod od paní xxx na paní xxx. V telefonickém hovoru s jednatelkou společnosti paní xxx bylo hlídce sděleno, že ke změně stavu věci oproti zjištěnému stavu při prvním šetření skutečně nedošlo a pro další jednání ve stavu k žádosti požádala o kontaktování manžela pana xxx. Za tímto účelem poskytla jednatelka společnosti paní

xxxx hlídce telefonní kontakt na manžela pana xxx: (...). Pan xxxprávníckou osobu JOB STAR Agency s.r.o. zastupuje na základě udělené plné moci ze dne 11. 10. 2024 tak, jak je uvedeno v Žádosti o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19.11.2024 s Č.j.: MPSV-2024/3962-422/16. Hlídkou bylo proto dále telefonicky hovořeno s panem xxx, který k věci uvedl, že firma je na schránce označena názvem JOB STAR Agency s.r.o. a číslem IČ: 21056137, kdy oproti předchozímu zjištěnému stavu věci skutečně nedošlo ke změně. Kontaktní informace na adrese uvedeny nejsou z toho důvodu, že firma nemá schválenou činnost. Zvonek není označen názvem firmy, jelikož pracoviště bude fyzicky na místě zřízeno až po schválení oprávnění k činnosti, aby se předešlo případným nedorozuměním. Byt je v současnosti využíván nájemkyní paní xxx. Vzhledem k výše uvedenému nebylo ve věci prováděno další šetření.“ Správní spis obsahuje i fotodokumentaci pořízenou při tomto (druhém) šetření. Skládá se ze dvou fotografií, jejich obsah je totožný jako u fotografií pořízených během šetření prvního. Odůvodnění druhého nesouhlasného závazného stanoviska je co do shledaných důvodů totožné s prvním (viz výše).

[24] V rámci závazného stanoviska ze dne 6. 1. 2025 se uvádí, že s ohledem na zásadu procesní ekonomie již nebylo před jeho vydáním prováděno místní šetření, jelikož z tvrzení, která žalobkyně uváděla, vyplynulo, že by jeho provedení bylo nadbytečným. Žalobkyně totiž v rámci opakované žádosti podané dne 11. 12. 2024 uvedla, že „žádné zřízené pracoviště v současné době není“. Relevantní argumentací nebylo shledáno tvrzení žalobkyně, že nemůže mít řádně označené a funkční pracoviště z důvodu, že by se vystavila možnému trestnímu stíhání. Osoba zúčastněná na řízení tak vycházela z toho, že „[j]edinou nalezenou informací o údajném sídle a pracovišt[i] je pouhé označení žadatele na poštovní schránce, která je zároveň označena jako ‚xxx‘. Na objektu není žádné označení žadatele, a to jak jeho název a provozní doba, tak telefonní kontakty, označený zvonek, či vývěska s potřebnými informacemi (...), nebo jakékoli jiné známky jejího faktického působení zde“. Dodal, že „[j]ak uvedl sám zástupce žadatele, na místě se žádné pracoviště nenachází, když v předchozích dvou místních šetření byl nalezen pouze byt obývaný nájemkyní p. xxxx což v žádném případě nemůže jako pracoviště žadatele obstát. Opět tak nebylo prokázáno, že by žadatel disponoval vlastní (tj. nesdílenou) stálou a vybavenou kanceláří, která by byla řádně označena, a bylo by zřejmé, že v ní dochází ke schůzkám s klienty“. Zdůvodnění nesouhlasu bylo totožné jako v rámci prvních dvou závazných stanovisek.

[25] Soud nepřehlédl, že již prvostupňový orgán žalobce upozorňoval, že nesouhlasné závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 6. 1. 2025 je již v pořadí třetím nesouhlasným stanoviskem, přičemž pokaždé byly žalobci podrobně vysvětleny skutečnosti, které bránily udělení souhlasu. Žalobkyni bylo rovněž v rámci obou předchozích stanovisek adresováno toto upozornění: „Ministerstvo vnitra proto žadatele důrazně nabádá, aby svou případnou opakovanou žádost podal až ve chvíli, kdy napraví veškeré shora vytýkané nedostatky. V opačném případě mu bude opět vydáno nesouhlasné závazné stanovisko“. Žalobkyně však nápravu nezjedнала.

[26] S odkazem na ustanovení § 149 odst. 1 a 6 s. ř. prvostupňový orgán uvedl, že jelikož je závěr nesouhlasného závazného stanoviska pro výrok jeho rozhodnutí závazný, není v takových případech prováděno další dokazování. Žádost tak byla zamítnuta. Tento důvod nevydání přitom trvá již od doby, kdy žalobkyně obdržela první nesouhlasné závazné stanovisko ze dne 7. 11. 2024.

[27] Žalovaný k výše uvedenému uvedl, že mu není dána pravomoc přezkoumávat závazné stanovisko co do jeho obsahu a věcné správnosti. Nemůže toto posoudit ani ve

vztahu k potvrzení daného stanoviska ministrem vnitra. Přezkum se týká jen zjevné nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti, které však shledány nebyly. Z toho důvodu nepřistoupil žalovaný k vyžádání jejich opravy ani doplnění.

[28] Předmětné závazné stanovisko ze dne 6. 1. 2025 bylo postoupeno ministru vnitra, který jej dne 28. 5. 2025 postupem dle § 149 odst. 7 s. ř. potvrdil. Dne 3. 7. 2025 bylo ukončeno dokazování v rámci rozkladového řízení. Žalobkyně měla možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 9. 7. 2025 (nikoli 2024 jak je v napadeném rozhodnutí chybně uvedeno) sdělila, že nehodlá nahlížet do spisu. Zároveň požádala, aby ministr vydal rozhodnutí co nejdříve.

[29] Ve vztahu k předmětným závazným stanoviskům se soud ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že není oprávněn přistupovat k hodnocení daných stanovisek z hlediska jejich věcné stránky. Pro výrokovou část napadeného rozhodnutí jsou tak daná stanoviska závazná. Z obsahu správního spisu plyne, že prvostupňový orgán postupoval dle § 36 odst. 3 s. ř., když dne 12. 11. 2024 žalobkyni oznámil, že ukončil dokazování v daném řízení, jelikož podklady rozhodnutí byly shromážděny, a zároveň ji poučil o jejím právu vyjádřit se k těmto podkladům. Žalobkyně následně dne 14. 11. 2024 svého práva využila. Žalovaný si v odvolacím řízení vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ze dne 6. 1. 2025 ministrem vnitra. Tento následně předmětné závazné stanovisko potvrdil dne 28. 5. 2025. Soud má proto daný procesní postup za souladný se zákonem.

[30] Obsahu závazného stanoviska se (v obecné rovině) věnoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150 (č. 2381/2011 Sb. NSS), kde uvedl následující: „S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“.

[31] Ve světle výše uvedeného tak zdejší soud dospěl ohledně přezkoumávaných závazných stanovisek k závěru, že splňují požadavky na obsah, formu a náležitosti rozhodnutí, kdy jsou přiměřeně aplikována ustanovení § 67 a § 68 s. ř. (viz výše). Každé ze závazných stanovisek obsahuje odůvodnění výroku, kde jsou uvedeny podklady použité při jeho vydání. V prvních dvou stanoviscích je vycházeno ze zjištění policejní hlídky při místním šetření, přičemž jsou dostatečně podrobně uvedena pro vyhodnocení věci podstatná zjištění. Tato zároveň odpovídají obsahu odpovědí příslušných policejních orgánů, která jsou založena ve správním spise. Zjištění jsou také podložena fotodokumentací z místa šetření. Soud nemá za vadu postupu, když při k vyhotovení třetího závazného stanoviska již nebylo znovu prováděno místní šetření. Žalobkyně byla opakovaně upozorňována, že závěr stanoviska se může změnit až ve chvíli, kdy odstraní shledané nedostatky. V žádosti o příslušné oprávnění, v rámci jejíhož posouzení bylo vyhotoveno třetí závazné stanovisko, navíc žalobkyně sama výslovně uvedla, že v době podání žádosti nemá žádné pracoviště

zřízeno. S ohledem na procesní postoj žalobkyně tak dle názoru soudu nebylo provádění dalšího místního šetření zapotřebí. Dostatečným soud shledal i zdůvodnění nesouhlasu vyjádřeného danými závaznými stanovisky. Ve všech třech osoba zúčastněná na řízení přezkoumatelně a srozumitelně popsala, jaké skutečnosti zohledňovala při prováděném hodnocení (nesplnění požadavků na formální označení sídla a na existenci pracoviště) a zároveň uvedla, jaké negativní důsledky tato zjištění dle jejího mínění mají (omezení kontaktu klientů s žalobkyní, nedostatečná záruka naplňování práv a oprávněných zájmů těchto klientů). Soud tedy shledal, že byly naplněny příslušné zákonné i judikturní požadavky na negativní závazné stanovisko, a to ve všech třech případech.

a) *Formální označení sídla*

[32] Žalobkyně v první žalobní námitce uváděla, že povinnost formálně označit své sídlo ji váže až od okamžiku faktického zahájení činnosti. Dále argumentovala, že ustanovení § 60a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2023 neobsahovalo povinnost sídlo označit.

[33] Soud na tomto místě uvádí, že předmětné ustanovení skutečně danou (poslední) větu, ve znění „[s]ídlo žadající osoby a prostory podle § 61 odst. 2 písm. c) a odst. 4 písm. c) musí být před podáním žádosti o povolení ke zprostředkování zaměstnání a po celou dobu jeho platnosti viditelně označeny jejím jménem a identifikačním číslem osoby, bylo-li jí přiděleno, a jde-li o podnikatele zapsaného do obchodního rejstříku, obchodní firmou“, ve znění účinném do 31. 12. 2023 neobsahovalo.

[34] Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně o povolení požádala dne 28. 12. 2023. Dle čl. II bodu 1 zákona č. 408/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že „[ř]ízení o povolení ke zprostředkování zaměstnání pravomocně neskončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“. Z toho tedy vyplývá, že na žalobkyninu věc je zapotřebí aplikovat ustanovení § 60a odst. 2 ve znění před účinností dané novely, tedy ve znění, kterého se dovolávala žalobkyně. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí toto přechodné ustanovení zmiňoval pouze v souvislosti se zrušením výše uvedeného rozhodnutí ze dne 13. 3. 2024, proti němuž žalobce uspěl s podaným rozkladem. Tehdy bylo dané rozhodnutí rušeno pro aplikaci novelizované právní úpravy, která ještě v době podání žádosti nebyla účinná. Týkala se však jiné otázky, a to odborné praxe odpovědného zástupce. Žalovaný odkázal na čl. II bod 1 přechodných ustanovení předmětné novely, avšak tento odkaz souvisel právě s posuzovanou odbornou praxí, nikoli s námitkou formálního označení sídla, která v tehdy podaném rozkladu ani nebyla vznášena. V rámci vyjádření k nyní posuzované žalobě toto ustanovení žalovaný zmiňuje při shrnutí žalobních bodů, avšak se k němu poté nijak nevyjadřuje.

[35] Soud na základě výše uvedeného shledal, že žalobkyni lze dát zapravdu ve vztahu k tvrzení, že v rozhodné době (při podání žádosti dne 28. 12. 2023) neobsahovala zákonná úprava výslovnou povinnost označit před podáním žádosti své sídlo. Toto pochybení žalovaného je tedy zřejmé. Avšak s ohledem na nesplnění ostatních kritérií potřebných k vydání předmětného povolení (viz dále) nemůže tato vada napadeného rozhodnutí ovlivnit závěr o neudělení povolení žalobkyni. K tomu je totiž zapotřebí, aby byly splněny všechny podmínky. Nesplnění byť jedné z nich tak zakládá důvod pro nevyhovění její žádosti.

[36] Žalobkyně v žalobě rovněž namítala, že její sídlo je označeno obchodní firmou a IČO ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Ve vztahu ke splnění této povinnosti poukazovala na přítomnost policejní hlídky při místním šetření konaném dne 25. 10. 2024 a rovněž na fotodokumentaci pořízenou při tomto šetření. K této části námitky soud uvádí, že povinnosti zakotvené v živnostenském zákoně a v zákoně o zaměstnanosti tvoří dvě samostatné kategorie, které nelze bez dalšího vzájemně prolínat. Nelze tedy v rámci prokázání splnění povinnosti dle jednoho z těchto předpisů odkazovat na splnění povinnosti dle druhého z předpisů. Zprostředkování zaměstnání netvoří živnost, žalobkyně nežádá o živnostenské oprávnění, ale o jiné veřejnoprávní povolení. Proto soud neshledal žalobkynin odkaz na splnění požadavku dle živnostenského zákona za relevantní ve vztahu k nyní posuzované věci.

[37] Dále žalobkyně poukazovala na to, že na poštovní schránce domu je uvedeno příjmení zástupce žalobkyně. Z informací obsažených ve správním spise získaných policejní hlídkou v rámci šetření na dané adrese, kterou žalobkyně uváděla jako své sídlo, soud zjistil, že byla nalezena pouze poštovní schránka s názvem a IČO žalobkyně, přičemž vedle těchto údajů byl nalepen ještě druhý štítek, na kterém bylo uvedeno jméno nájemkyně. Zvonek příslušného bytu byl opatřen pouze jménem osoby, o kterém bylo zjištěno, že je v daném bytě nájemkyní (měla uzavřenou nájemní smlouvu s jednatelkou žalobkyně). Daná osoba neumožnila policejní hlídce vstup do předmětného bytu a uvedla, že se v něm nenachází žádné pracoviště žalobkyně. Ve správním spise je policií pořízenou fotodokumentace, z níž vyplývá, že pod každými z dvířek domovní schránky se nachází ještě také jmenovka. Na příslušné jmenovce patřící ke schránce, na které jsou vylepeny výše popsané štítky, je uvedeno příjmení „xxx“. Z obsahu správního spisu plyne, že daná osoba je na základě plné moci zmocněna žalobkyní zastupovat ve věci vydání příslušného povolení ke zprostředkování zaměstnání, a že rovněž byla navrhována jako odpovědný zástupce žalobkyně. Tento údaj však dle názoru soudu není nijak způsobilý ovlivnit závěr o nesplnění povinnosti formálně označit sídlo.

[38] Žalovaný poukazoval na rozsudek pátého senátu zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2024, č. j. 5 Ad 5/2021-58, kde byla (mimo jiné) řešena také otázka tzv. virtuálního sídla. Soud tehdy posuzoval dostatečnost zdůvodnění ohrožení oprávněných zájmů budoucích klientů žadatele o povolení v rámci závazných stanovisek. Jednalo se o případ, kdy bylo žádáno o povolení k agenturnímu zaměstnávání dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žadatel disponoval virtuálním sídlem a fungující kanceláří na jiné adrese odkazující dále na adresu sídla na jiném místě, než kde se nacházelo sídlo virtuální. Proto bylo namítáno nesplnění požadavků na formální označení sídla a existenci pracoviště. Argumentováno bylo tím, že je dán omezený kontakt potenciálních klientů s žadatelem, a že je omezen také jeho kontakt s provozovatelem poštovních služeb. Zdejší soud nesouhlasil s žalovaným, že bylo dostatečně zdůvodněno, proč daná situace představuje riziko bezpečnostního charakteru. V bodě 49 výše citovaného rozsudku k tomuto uvedl následující: *„Ze závazného stanoviska nevyplývá, jakým konkrétním způsobem může dojít k ohrožení zájmu budoucích klientů (tedy osob, které dosud nejsou v právním vztahu s žalobkyní), pokud žalobkyně nedisponuje fyzickou kanceláří v místě svého sídla, ale disponuje jí v místě své provozovny a prokazatelně tak má místo, kde obchodní činnost provozuje a kde je možné zastihnout osoby pro ni pracující. Stejně tak není soudu zřejmé, jak existence virtuální[ho] sídla může ohrozit doručování pošty, když žalobkyně coby právnická osoba povinně disponuje datovou schránkou.“* Dále uvedl: *„Pokud jde o možnost doručování, dotčené orgány nezkoumaly, zda a jakým způsobem má žalobkyně zajištěno vybírání a případné přeposílání poštovních zásilek. Stejně tak dotčené orgány nezkoumaly, zda žalobkyně*

provozuje webové stránky, z nichž by bylo možné zjistit kontakty na oprávněné pracovníky žalobkyně, včetně odpovědného zástupce, jakož i další důležité informace vztahující se k vyvíjení podnikatelské činnosti žalobkyně.“ Ve vztahu k nyní posuzované věci se soud ztotožňuje s výše uvedeným závěrem, že samotná existence virtuálního sídla nemůže obstát jako důvod pro negativní závěr stanoviska, avšak v tehdy řešené věci disponoval žadatel také fungující provozovnou. Tím se oba porovnávané případy odlišují.

b) Zřízení pracoviště

[39] Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítala, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje takové ustanovení, jímž by bylo získání předmětného povolení podmíněno zřízením pracoviště.

[40] Poukazovala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 9 A 49/2019-75, ze kterého má vyplývat, že se daná povinnost vztahuje pouze na dobrovolně zřízené odštěpné závody. V bodě 61 odkazovaného rozsudku zdejší soud uvedl následující: „Soud nikterak nerozporuje, že předpokladem pro získání živnostenského oprávnění je dodržení postupu ohlašování živnosti upraveného v § 45 a násl. živnostenského zákona, nijak soud nerozporuje ani náležitosti ohlášení činěného právnickou osobou s tím, že podle § 45 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona zahraniční právnická osoba uvede označení a adresu umístění odštěpného závodu v České republice. Dle názoru soudu vycházejícího ze všech výše uvedených důvodů se však tato povinnost vztahuje na právnické osoby, které odštěpný závod zřídily. Žalobce nebyl povinen odštěpný závod zřídit, nezřídil jej ani na základě vlastního uvážení, logicky tedy tuto skutečnost neuvedl a nepřiložil ani související doklad o užívání prostor, kde je umístěn odštěpný závod zahraniční právnické osoby dle § 46 odst. 2 písm. g) živnostenského zákona. Vyvozovat z ustanovení (§ 10 odst. 4 a 5 živnostenského zákona a § 50 zákona o veřejných rejstřících) povinnost unijní právnické osoby zřídit odštěpný závod jako nezbytnou podmínku pro obdržení živnostenského oprávnění je ve vztahu ke znění předmětných ustanovení a s přihlédnutím k unijní a ústavní rovině, nepřipustně extenzivní, tj. jdoucí nad rámec platné právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 5 Afs 84/2013–40). Lze v tomto ohledu souhlasit se žalobcem, že nebyla dodržena zásada legální licence uvedená v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, stejně jako jejího čl. 2 odst. 3.“

[41] S ohledem na výše citované se soud zabýval otázkou, do jaké míry, a zda vůbec, lze činit srovnání mezi povinnostmi zřídit pracoviště a povinnostmi zřídit odštěpný závod. Ačkoli se žalobkyní odkazované rozhodnutí může na první pohled zdát na její věc přílehlavé, dle názoru soudu je sporná povinnost jiného charakteru. Soud má totiž za to, že ve vztahu k povinnosti týkající se zřízení pracoviště je zapotřebí zohlednit samou podstatu pracoviště jako místa faktického výkonu činnosti. Naopak otázka zřízení odštěpného závodu souvisí s právním uspořádáním dané právnické osoby. Výše uvedené dle soudu plyne také ze samotného textu předmětného ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve kterém se uvádí: „Právnická osoba je povinna k žádosti připojit adresu svých pracovišť, která budou zprostředkování provádět“. Proto argumentace výše uvedeným rozhodnutím nemůže v nyní posuzované věci obstát.

[42] Jak již bylo popsáno výše, na základě provedených místních šetření bylo zjištěno, že na předmětné adrese lze ve vztahu k žalobkyní a její činnosti nalézt pouze poštovní schránku s jejím názvem a IČO, přičemž vedle těchto údajů se nacházel ještě druhý štítek, na kterém bylo uvedeno jméno nájemkyně. Na zvonku daného bytu bylo uvedeno jen jméno nájemkyně. Ta rovněž policejní hlídce sdělila, že se v daném bytě nenachází žádné pracoviště žalobkyně. Pod poštovní schránkou byl štítek se jménem zástupce žalobkyně jménem „xxx“.

[43] Soud vycházel rovněž ze znění druhé věty předmětného ustanovení § 60a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, kde se uvádí: „*Ministerstvo vnitra je při zpracování svého závazného stanoviska oprávněno za účelem posouzení vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání z hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti a dodržování práv třetích osob vyžadovat listiny prokazující právní důvod užívání prostor, do nichž je umístěno sídlo právnické osoby, sídlo fyzické osoby, není-li jím její bydliště, a pracoviště podle § 61 odst. 2 písm. c) a § 61 odst. 4 písm. c)*“ Tato pasáž byla v daném ustanovení obsažena i ve znění žalobkyní odkazovaném, tedy před 31. 12. 2023. Soud má za to, že z oprávnění osoby zúčastněné na řízení požadovat listiny prokazující právní důvod užívání pracoviště plyne záměr zákonodárce uložit žadatelům povinnost pracoviště zřídit, resp. disponovat titulem k jeho užívání již v rámci řízení o předmětné žádosti.

[44] Tato námitka proto nebyla soudem shledána důvodnou. Ačkoli zákon o zaměstnanosti výslovně nezakotvuje povinnost zřídit pracoviště, pokud daná osoba zamýšlí požádat o příslušné povolení, je dle názoru soudu z odkazovaných ustanovení dostatečně zřetelný záměr zákonodárce tuto povinnost žadateli uložit. Je tedy zapotřebí ji odvodit pomocí výkladu právních norem v daném předpisu obsažených. Opačný závěr by totiž byl v rozporu se smyslem těchto norem. Důvodná nemůže být proto ani část námitky, kde žalobkyně odkazovala na princip řádného hospodáře, který nezřídí pracoviště před zahájením dané činnosti.

c) Zajištění styku s veřejností

[45] Ve třetí žalobní námitce se žalobkyně vymezila vůči tvrzení žalovaného, který uváděl, že je u žalobkyně dán omezený kontakt s jejími potenciálními klienty a rovněž s provozovatelem poštovních služeb. Žalobkyně naopak tvrdila, že ve vztahu k jejím klientům je důležitější možnost písemného a elektronického styku. Také poukazovala na to, že disponuje poštovní schránkou, a tudíž jsou poštovní služby dostupné.

[46] Žalobkyně také podotýkala, že její žádost se týkala pouze vyhledání zaměstnání pro fyzickou osobu dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a poradenské a informační činnosti dle § 14 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Nebylo tedy žádáno o povolení k agenturnímu zaměstnání dle § 14 odst. 1 písm. b).

[47] Soud má ve vztahu k odkazovanému rozhodnutí pátého senátu (sp. zn. 5 Ad 5/2021) za to, že není přílehlavé na nyní posuzovanou věc, a to zejména s ohledem na rozdílnost skutkových okolností. V tehdy řešeném případě žadatel měl sice virtuální sídlo, ale rovněž disponoval faktickou kanceláří, byť na místě odlišném od tvrzeného sídla. V nyní posuzované věci však měly být sídlo i kancelář na stejném místě, které, jak vyplynulo z provedených místních šetření, není zcela vůbec uzpůsobeno tomu, aby se v něm nacházelo žalobkynino pracoviště. Jednalo se totiž o byt obývaný nájemkyní. Neexistenci pracoviště potvrdila navíc i sama žalobkyně. Nebyl tak připraven jakýkoli prostor, kde by mohlo ke styku s veřejností (potenciálními klienty) docházet.

[48] Z toho důvodu má soud za to, že zjištění plynoucí s provedených místních šetření představují dostatečný důvod k formulaci pochybností o naplňování práv a oprávněných zájmů budoucích klientů žalobkyně.

[49] Ve vztahu k námitce možnosti písemného a elektronického styku žalobkyně s jejími klienty soud uvádí následující. Jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ve věci 5 Ad 5/2021 (i z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci 3 Ads 79/2024), zákon o

zaměstnanosti umožňuje, aby zprostředkování zaměstnání bylo prováděno i mimo sídlo žadatele. Může se tak být činěno prostřednictvím pracoviště žadatele. Tento závěr je zřejmý například z § 61 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kde je požadováno v žádosti uvádět i adresu pracoviště provádějícího zprostředkování, nebo také z předmětného výše posuzovaného ustanovení § 60a odst. 2 téhož zákona. V žalobkynině věci však ze zjištění obsažených ve správním spise vyplývá, že zprostředkování zaměstnání nemůže být prováděno ani v samotném sídle, jelikož se jedná o byt obývaný nájemkyní bez potřebné infrastruktury, a nemůže být vykonáváno ani prostřednictvím pracoviště, a to z důvodu jeho nezřízení, které uvedla i sama žalobkyně. Žalobkyně v době podání žádosti tak neměla pro potenciální klienty žádnou možnost, jak se s ní osobně setkat, ať již v jejím sídle či v provozovně. Žalobkyně sice odkazovala na skutečnost, že je zapotřebí mnohem větší váhu přikládat možnému písemnému či elektronickému styku s klienty, čímž tak její služby mohou být vykonávány vůči pestré škále osob pobývajících napříč Českou republikou, nebo i v zahraničí. Zdejší soud má však za to, že takováto konstrukce, kdy by postačovala pouze možnost písemného a elektronického styku, ze zákonné úpravy nevyplývá. Právě s ohledem na výše uváděná ustanovení zakotvující sídlo a pracoviště zprostředkovatele zaměstnání je zapotřebí trvat na tom, aby osobní styk s klienty zajištěn byl, a to ať již prostřednictvím sídla nebo pracoviště. Tato námitka tak není dle názoru soudu důvodná.

[50] V žalovaném odkazovaném rozsudku 5 Ad 5/2021 pátý senát uvedl, že v rámci závazného stanoviska nebylo zjišťováno, jestli má žalobkyně zřízeny internetové stránky, odkud by klienti zjistili kontaktní údaje na příslušné pracovníky žalobkyně, i na odpovědného zástupce. Ve vztahu k nyní posuzované věci však soud považuje zjištění vyplývající z policejní hlídkou provedených místních šetření a uvedených v nesouhlasných závazných stanoviscích za dostatečná k odůvodnění vyjádřeného nesouhlasu. S ohledem na zjištěné nedostatky tak soud nepovažuje neověřování výše uvedených údajů za důvod ke zrušení příslušných závazných stanovisek.

[51] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2025, č. j. 3 Ads 79/2024 – 36, kterým zamítl kasační stížnost žalovaného proti výše citovanému rozsudku zdejšího soudu ve věci 5 Ad 5/2021, v bodě 15 uvedl toto: „*Stěžovatel sice v kasační stížnosti namítá, že zprostředkování zaměstnání není živností a že provozovnu definuje živnostenský zákon pro své účely, avšak tím nijak nevysvětluje, proč by toto zjištění nemělo mít vliv na posouzení dosažitelnosti žalobkyně; navíc za situace, kdy i zákon o zaměstnanosti s možností vykonávat zprostředkovatelskou činností mimo sídlo žadatele počítá.*“ K žalobkynině věci soud z výše uvedeného dovodil, že je naplnění podmínek dle živnostenského zákona zapotřebí zohlednit v rámci hodnocení žalobkyniny dosažitelnosti veřejností. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, zákon o zaměstnanosti obsahuje možnost výkonu dané činnosti i mimo žadatelovo sídlo, avšak v nyní posuzované věci nebylo ze strany žalobkyně nijak doloženo, že by měla daná činnost být vykonávána na jiném místě, než je tvrzené sídlo. Naopak bylo argumentováno písemným a elektronickým stykem s klienty.

[52] Soud rovněž neshledal relevantním argument žalobkyně, že nepožadovala povolení k pronájmu agenturních zaměstnanců ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Sporné požadavky jsou totiž kladeny i na žadatele o povolení dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) i c), kterými je i žalobkyně. Soud dodává, že za relevantní pro danou věc nepovažoval ani žalobkynin odkaz na epizodu pořadu Reportéři ČT, na který poukazovala ve své replice.

[53] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji výrokem I. zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

[54] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

[55] Výrokem II. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Tento výrok je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[56] Výrokem III. soud nepřiznal náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení, a to dle § 60 odst. 5 s. ř. s., jelikož po ní nevyžadoval žádnou povinnost. Rovněž u ní neshledal žádné zvláštní okolnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. srpna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu